

Френска езикова гимназия „Антоан дьо
Сент-Екзюпери“

Звездите на Малкия
принц

2021 г., Пловдив

...

– Същественото не се вижда с очи...

– Разбира се...

– То е – както с цветчето. Ако обичаш някое цветче, което се намира на някоя звезда, приятно е да гледаш нощем небето. Всички звезди са цъфнали цветя.

– Разбира се...

– То е – както бе с водата. Водата, която ти ми даде да пия, беше като музика поради чекръка и възето... помниш ли... тя беше хубава вода.

– Разбира се...

– Нощем ти ще гледаш звездите. Там, дето живея аз, е много мъничко и затуй не мога да ти покажа де се намира моята звезда. Но тъй е по-добре. За тебе моята звезда ще бъде една от всички звезди. И тогава тебе ще ти бъде хубаво да гледаш всички звезди... Те всички ще бъдат твои приятелки. Освен това аз ще ти направя един подарък... Той пак се засмя.

– Ах, мило мое, мило мое, колко обичам да слушам този смях!

– Тъкмо това ще бъде моят подарък... както бе с водата...

– Какво искаш да кажеш?

– Хората имат звезди, които не са едни и същи. За някои, които пътуват – звездите са пътеводители. За други – те са само малки светлинки. За трети, които са учени – те са проблеми. За моя бизнесмен те бяха злато. Но всички тия звезди мълчат. А ти – ти ще имаш звезди, каквито никой друг няма...

– Какво искаш да кажеш?

– Тъй като аз ще живея на някоя от тях, тъй като аз ще се смея на някоя от тях – когато погледнеш нощем небето, на тебе ще ти се струва, че всички звезди се смеят. Ти ще имаш звезди, които знаят да се смеят!

Откъс от романа на Антоан дьо Сент-Екзюпери „Малкият принц“

“Най-голямото богатство е общуването между хората”

Антоан дьо Сент-Екзюпери

Мари Божкова, 10.клас

Поглеждал ли си как общуват хората -
с очи, ръце и тръпнеща душа,
със думи – казани и неизказани,
изпълващи единствено света?

Поглеждал ли си как целуват времето,
отпуснати във тръпнеща нега,
докосвайки неистово съзнанието,
почувствали импулса на деня?

Поглеждал ли си в смисъла на словото,
дарявайки ни опит, светлина,
отмивайки ни дръзко отпечатъка
на мрачна тъжна суета?

Загледай се назад и докосни се
до Лунната соната от мечти,
в Бохемската рапсодия впусни се
и дай живот на думи отпреди.

Богатство и неземна красота
отекват в моето съзнание
от зрънцето, наречено слова!

La vie en metallic blue

Ани Колаксъзова, 11.клас

Hello, can you hear me?
Крещя, но някой чува ли ме?
*Les portables parlent fort,
ils nous mènent à la mort.*
If nobody's here to listen,
ако съм на света единствен,
quel sera le sens de la vie?

Phones are taking it away –
нашата възможност за комуникация.
Dans le monde, on a tous payé
на тази тайна организация.
That's not how it should be,
on a tous une bouche et un cerveau.
Няма нужда да затваряме във себе си
това, което ни вълнува, дава ни живот.
Scream, shout, be as loud as you can,
not a man will pay attention.
Телефоните затварят всички, даже мен
en prison privée de communication.
Хвърлете умния метал в боклука!

Можете без него да живеете!

Светлина на общество ще блика
и тогава ще го проумеее.

La plus grande richesse, c'est la communication entre les gens

Мирела Колева, 11 клас

En regardant les étoiles,
Il a demandé doucement
quel est la plus grande richesse
dans notre vie.
Je lui ai répondu:
-La plus grande richesse, mon ami,
c'est la communication entre les gens.
L'homme est un être,
destiné à vivre en société.
Il ne peut exister tout seul,
comme un oiseau dans une cage,
quel que soit son âge.
La vie est tellement
différente lorsqu'on a
des compagnons autour de nous.
Comme les yeux sont
la fenêtre de l'âme,
les autres
deviennent notre fenêtre,
ouverte sur un monde,
continuant au-delà des mots.
Ils sont critiques,
ils sont partenaires,
ils nous gênent,
ils nous aident.
C'est pourquoi il est important
D'explorer les yeux et de comprendre :
Tout le monde n'est pas parfait,

mais en tout cas
on s'enrichit de quelque chose –
amitié ou trahison,
amour ou triste expérience.
Par conséquent,
la communication avec les gens,
cette relation inévitable avec le monde,
est la mélodie la plus bienveillante.
... ..
Oh, merveilleuse vie,
Oh, mes dignes amis,
Et,
oh, vous tous, qui m'avez aidée à grandir
dans mon esprit,
je vous serais éternellement reconnaissante,

en communiquant, en bavardant, en discutant ...
Et mes mots, ces jolis oiseaux
s'envoleront toujours de la cage
en calmant les orages,
perchés sur les étoiles
d'un nouveau quotidien
bien plus riche, plus beau

et normal.

“Най-голямото богатство е общуването между хората”

Антоан дьо Сент-Екзюпери

Мадлена Кънева, 8.клас

С дар незаменим сме ний благословени!
Словото наричаме го!
То лекува и сближава,
разделя и наранява...

И една красива реч,
на човека тя помага
да почувства тази обич,
да прогони цялата омраза.

И ако сърцето носи рани,
и лоши чувства насъбрани,
то една любов със думи,
тя лекува за секунди.

И душата вече не тъгува,
и няма вече самота...
Останали са мили чувства,
нежност, щастие и красота.

Общуването помежду ни
и множество вълшебни думи...
Най-ценно нещо е, което
усмивка слага на лицето.

Човекът

Габриела Дамянова, 11.клас

От малък си знаеш – да мислиш е сложно,
пък и време все нямаш, затуй – остави.
Учиш, работиш, живееш набожно,
само връзката черна ти липсва, нали?

Пак мъчно се трудиш над някой урок,
школото любимо те чака в зори.
Или работиш до късно – изоставаш от срок,
хазната семейна с хазарт разори.

И недей да задаваш излишни въпроси.
Не питай защо, кога и къде.
Скоро ще чуеш картечни откоси,
ще хукнеш лудешки, но...накъде?

Остави да те лъжат с идиотски реклами,
остави ги умът ти съвсем да приспят.
Сонети за вафли, картофи и салами
омайват децата, дорде не заспят.

И, зная, трудно е, ах, колко боли!
Зная как пуст и кух е светът.
Как да мислиш, чувстваш, живееш дори,
щом вече си стъпил на ръбът?

Ах, грешка ти стори, приятелю клети,
задето прочете тез дръзки куплети...

Ефектът на пеперудата

Ани Стойнова, 11.клас

Ти будиш мечтата
и стъпваш на пръсти,
залавяш крилете ми,
затваряш ме в буркан –
тъгата е там.
през тънките гънки
виждам – въздушен си,
облачен даже,
но като в приказките – цял.
(Д)ефект на пеперудата е,
ти чакаш там, а аз от тук те
отричам.

Ням си.

Метаморфоза

А.Г.

Янита Петкова, 12.клас

Трошат се оковите на черния ми страх,
малко по малко остават на прах.
Започвам да проглеждам чак сега, уви,
сляпа ли бях досега ти ми кажи?
Този, който ги изпотроши изцяло
промени ме съвсем: от черно на бяло,
и вложих моята **вяра** във него;
пък забравих и страх, и срам, и его...

Година по-късно аз съм всесилна,
макар малко грешна, макар нестабилна.
Лодката моя се клати наляво, надясно,
понякога става наистина в нея опасно.
И дори понякога когато седя
на кръстопът,
в мрака успявам да намеря своя път,
защото на рамото ми стои една ръка -
надежда ми дава, гори ми плътта!

А друга ръка в мойта е впитана
и не ме пуска, не и без да попита.
Двете ръце на Един принадлежат.

Знам, че и аз, че и аз му принадлежа!
Той е като приказен, невероятен сън,
но не искам да е вечен, защото и аз не
съм.

Оставих го да бъде част от мен.
Превърна ме в птица (но не съм в плен).
Избор нямах да попреча на това,
пък и защо да преча на истината,
на **любовта**?

Няма ги вече оковите на моя страх.
Те целите, целите станаха на прах.
Онзи, който ги изпотроши изцяло,
и преобрази ме от черно към бяло,
който всичко ми взе и ми даде,
душата си цялата на мен отдаде,
той е моята животна доза...
Той е причината за тази

метаморфоза.

Ag

Теодора Иванова, 11.клас

Така се подписваш.
Дори инициалите ти са иронични.
Като думите ти... и сърцето ти.
Ще ми се да те бях срещнала преди
да започнеш да се подписваш така.
Тоест, когато все още си бил човек.

Пиших за теб с тъга
Сменям тъгта с гняв.
А ти как си?!
Гневен?! Ха-ха, на себе си ли?!
Искам да обичаш само за да те разбият.
Искам да си щастлив, но за малко.
Тогава ще се сетиш за мен и ще ти
липсвам.
И ще ме няма.
И ще си сам.

Ще ме потърсиш в грешната посока.
Вече не съм топлият бриз.

Сега съм ураган.
Яростен, бърз и безмилостен.
Не се радвам на залеза и не плача на филми.
Крепи ме мисълта за твоето завръщане.
Нима не измръзна?! Ледът от сърцето ти
Още ли не се разпространил?
Не, не ти е писнало. Имаш още жертви.

Но мен ще запомниш.
Ще ме запомниш като Рай. Но ти ми счупи крилата.
Ще се запознаем отново и ще съм АД.
Ще те стопля и после ще те подпаля.
Защото така се подписваш.

Аз, Левски

Габриела Дамянова, 11.клас

Недей търси ме в тая пуста стая,
гласът ми не звънти в черковните
камбани.
Сърце си губя, над пепелта витая.
Кървят ония рани, от приятел
издълбани.

Недей зови ме в своя яден плач,
на незнайния си гроб цветя не ща.
А пустите души са моят вещ палач
и закле се да ме помниш. Обеща.

Недей търси ме в отровните слова
на някой по-загубен и от тебе,
че за народна памет започнал е лова
и светлика вечен от сърцата ще изтребе.

Няма ме и по ония пусти камънаци,
напоени с кръв и пот горещи.
Кадет' загинаха хиляди юнаци
и що ли знайш, че им палиш свещи?

Останах в шепота на зимния ветрец
и в сухите, забравени полета.
В хайдушките гори и в барута от свинец
и в песента геройска от мъртвец поета.

В сълзите Божий, пролети във дъжда.
И в земята също, и полъха на есента.
И в облаците черни, висящи над града.
И как тежка е, жална песента...

Не ща аз твоите молби горещи.
Не ща да ме зовеш напразно.
И в черквата не ща горящи свещи,
изтрий ме от сърцето си омразно!

„Ще те помня – рече. – Обещавам.“
Плача в тия пепелища, но... прощavam.

На Ванцаров

Таня Трендафилова, 11.клас

Животът е песен,
жизнотът е песен.

С бодливите тръни,
със скъсани струни
свири куха китара
и тъмата раздира.

Такава била му съдбата.
Дъжд от греховни сълзи.
Жизнени прегръдки, души.
Буйни и невзрачни лица,
плахи и дръзки сърца.

Слънце отново изгрява
над повик бездушен, унил,
а хоризонтът е гнил...
Обагрят самотно небето
една-единствена нота.
Свобода ни даде животът !

Над мухъл и плесен
извисява се песен злокобна,
пророческа песен

на гарван проскубан
с една надежда в гласеца.

Звукът е студен, ала благ
като странник на бащин праг.
И не го разбирам, не го,
но го тача, сякаш обичам...

Така го обичам!
Тих допир - любов,
нежен полъх на радост...
И пея в покой потопена:
“Животът е мой,
жизнотът е мой !”

Една песен за него, живота !
Изящно ужасна,
страховито прекрасна.
И там, дето чуеш поквара,
запява човешката вяра.

Защото
това е животът,
това е животът...

Време

Теодора Иванова, 11.клас

Местим стрелките.
Спираме часовниците. Но времето тече.
То единствено е важно, жизненоважно.
Без време няма да има любов, омраза.
Както и нас няма да ни има.
Величината време е в нас, зад нас и пред нас.
Тя е във всяка крачка, всяка дума и всяко премигване.
Тази величина е в смъртта. Същевременно в началото и в края.
Най-силно се изразява в безкрайността.
Добра физична задача, нали?

Местим часовниците.
Спираме стрелките.
Крием се.
Сега контролираме ли времето?

Просто думи

Мария Вълева, 11.клас

понякога едно „благодаря“
успява да преобрази деня.
понякога едно „обичам те“
дава ти крила и те пренася
някъде далеч... извън реалността.
понякога едно „прекрасна си“
усмивка на лицето ти поставя

понякога обаче „мразя те“
сърцето на парченца раздробява (...)

кому, защо е нужна цялата омраза
и злобата, покрита с изкуствена украса?

когато можем да сме двама,
без маските на времето ни даже (...)

не се съмнявайте и вие, че
без крила ще се научим да летим,
творци сте вие и аз знам
как с думи прости, топли, мили, нежни
света ще променим.

Красиви думи нека да редим!

Градация

Габриела Грозданова, 11.клас

Унила въздишка.
Сълзи милион.
И тъжна усмивка
И сърце – в унисон!
Нещо нежно ти шепнеш,
в глухотата ехтиш!
И душата ранима,
с любовта ще спасиш!

Новините от утре

Катрин Гачева, 11.клас

Двама са убити.
Къщата е изгоряла до основи.
Катастрофа.
Вдигам глава – тишина.
Замръзнали всички стоят,
само детето краката си люшка ...
Силен клаксон се чува,
... вълна от псувни... и детето замръзва.
Спирка следваща. Въздух студен.
Шум от обувки. И после - ... ванилия.
Много позната ванилия.
Оглеждам се - виждам нейната шапка.
Приближавам се.
Вдишвам цигарен дим. Не.
Обръщам се: две крачки
сякаш ме пращат в пакетче с ванилия.
Кичур коса, паднал неволно от кока.
Оправя палтото си нервно,
старателно, шалът опира земята.
Още шест крачки: ... и една усмивка.
Всичко стана цветно.
Новините от утре: ...
... „Дете на четири чете“
... „Майка родила тризнаци“
... „Пеещо куче и мъж с цигулка“

Дяволски договор

Да продадеш душата си за всички земни наслади.

Таня Трендафилова, 11.клас

Да подпишеш договор
с нажежена, черна писалка,
пръскаща катранено мастило
по белите, невинни листи

и целий си живот да захвърлиш,
сетиво, душа и сърце, в огньовете,
в бурни, гротески пламъци.
А те безутешно плачейки

да те молят с тихите викове,
да вярват с оглупяла надежда
и да възпяват в последни си мигове
твоята същност погубена.

И твоята ръка треперейки
да драска с гнил почерк
по вече пепелявите листи,
пропити от грехове обемисти.

И ето, договор, контракт,
затанцуваха китки и длани !
Душата той за миг си продаде,
за да спечели земни наслади.

Изкопа олтар на смъртна присъда
и в гроба човека положи без срам.

А човекът бе той. Длъжник
с безкрай дългове от пороци.

Пръстта- тежка, грозяща,
с лопата народа зарива,
а гробарят без лик и без същност,
с кухи очи и физиономия крива
зарива, зарива, зарива, зарива...

А отдолу душите пицят
към зверовете глухи.
Богът не ще ги забрави
онези бедни сенки на хора
издъхнали в гроба.

Онези, дето не щяха
да погледнат в очите тъмата.
Дето неспирно мълвяха :
“Не ще си продам аз душата

ни за злато, ни за сребро,
ни за слава, нито за власт.
Властта е една и тя е на Бога,
а аз ще вярвам, тъй както живея,
тъй както мога...”

***

Ивет Иванова, 11.клас

Старецът
направи всичко по силите си,
за да опази цветята й.
Държеше ги на светло,
поливаше ги редовно
и ги прибираше през зимата.
Но не след дълго разбра,
че никой не може да се грижи за тях
по-добре от нея.
Последното оцеляло цвете
той засади
на гроба й.

Най-влюбеният плод

Ани Стойнова, 11.клас

Ти,
който нарече смокинята
най-влюбения плод,
който намрази плачещите просяци
и псетата бездомни,
който напълни шепите си
с пясък и надежда,
който изцапа лицето ми
с боите си,

си книгата,
чета те само нощем,

не искам да те дочета.

С Нора и без Нора

Кари Гачева, 11.клас

Същата - очи, уши...
Същата - радостна, когато завали
и сърдита,когато я оставя
дори за мъничко сама.
Все е готова да мине през калта
и от енергия да вдигне чак прахта.
Очакваща времето, в което да сме заедно.
И очите й... - очите й във цвят зелен...
Но погледът ти - сякаш развален,
сякаш нещо в теб не е наред,
нещо липсва,
и съм сякаш не цяла, а наполовина ...
И започва да ми писва,
душата ми започва да увисва.
И си мисля аз - че ти си тя!
Докато отново заваля:
и ти отново усмихната беше,
и на мястото ни в парка пак седеше.
Аз те повиках с името ти „Кора”,
ти беше друго куче,
а не моята прекрасна Нора!

Heart # Сърце

София Цолова, 11.клас

Pathetic soul, mindless heart,
Out of all this beauty in the world
You would rather stay in the mud.
You are proud of your failures,
You love what hates you
And you worship pain,
But where did you leave all your dreams?
When did you forget how to beat
With compass in hand
And keep an eye out for the roads,
And not to go to the small dusty paths
But to follow the light?
I'm pulling my hair out
And you are just quietly laughing
Without regrets, mercilessly,
With your eyes shut for your own sins,
When did you forget to care for me?

Душа проклета, сърце обезумяло!
От толкова красота на този свят,
ти ровиш се в калта.
И горд си с провалите си,
обичаш, туй що мрази те,
и благославяш болките ...
Но къде остави ти мечтите си?
Кога забрави как се побеждава
с компас в ръка?
И да държиш очите си отворени за пътя.
И да не търсиш изхода в прахта на пътя.
Но светлината следваш ли?
Скубя си косите,
А ти ми се присмиваш тихо -
без капка угризение, без милост,
със очи затворени за твоя собствен грях,
Кога забрави за мене да се грижиш?

(НЕ)съвпадение

Екатерина Кисова, 11.клас

Минаха години от последна им среща.

Като двама непознати сега, те имаха своята история преди - история, която не намери своя край, история за две сродни души, които бяха отровени с разочарование от миналото и така разболяха бъдещето.

ТОЙ се отказа от НЕЯ, тръгна си, защото тя беше като перманентен маркер и щеше остави незаличими следи по него, за които нямаше да намери лек.

ТЯ се отказа от НЕГО, тръгна си, защото избра да бъде силна, а той бе нейната най-голямата слабост, в чиито ръце сама се предаваше, и това й приличаше на пристрастяване.

Срещата им беше неочаквана, „чиста случайност“ – това би казал ТОЙ, „или знак от съдбата“ – това би допълнила ТЯ. .

ТЯ не го позна мигновено, дори го подмина, забави крачиците си, обърна се и видя очите му.

ТОЙ я позна веднага – тези къдрици и тази усмивка често смущаваха сънищата му, спря и се обърна.

ТЯ се затича, скочи в прегръдките му и неусетно времето спря...

- Как си, усмивке? – промълви ТОЙ.

- Щастлива! – прошепна ТЯ.

Останалото е друга история, чийто край беше чакано начало.

Малина или мента?

Ани Колаксъзова, 11.клас

Последният ден за сладолед, последният ми шанс да пробвам прочутия малинов вкус или да се насладя на любимата си ментова сладост преди да дойде есента.

- Извинявай! - един красавец с прекрасни изумрудени очи ме потупа по рамото. - Искам само да попитам кой сладолед би ми препоръчала.
- Честно казано, не знам, аз самата се чудя от кой вкус да си взема - малинов или ментов - отвърнах, докато сърцето ми ускоряваше ритъма си.
- Мисля, че малиновият ще отива на румените ти бузи. - усмихна ми се той сладко.
- А аз мисля, че ментовият ще отива на очите ти! - дръзнах да отговоря.

Придвижихме се заедно напред, докато стигнахме до будката и всеки взе сладоледа, който ще му отива. Отдръгнахме се от опашката, застанахме един пред друг и всеки опита от собственото си лакомство. Несъзнателно се намръщих от прекалената сладост на малината, погледнах го в очите и без да кажем и дума си разменихме кофичките сладолед. Това беше нашето начало. А останалото е история.

Думи с послание

Николай Арnaudов, 10.клас

Той вървеше необезпокоявано надолу по улицата. Усещаше експлозията от чувства, които се бяха разбушували в сърцето му. Беше изключително шестнадесетгодишно момче, което се беше родило глухонямо. Той беше възприеман като нетрадиционен поради факта, че на неговата възраст повечето младежи биха се размотавали и забавлявали с приятелите си. Толкова бе различен, че единствените мисли, които му се въртяха в ума, бяха за човешките същества и тяхното отношение към тези, които според него повечето наричаха „странни“ или „чудновати“.

Той беше приеман за необикновен поради невъзможността да чува и говори. Това „качество“ значително го различаваше от другите, които не бяха благосклонни към него. Но той все пак умееше да общува по свой начин, който малцина разбираха, и това му даваше опора. Със всеки изминал ден той ставаше все по-унил и обезсърчен. Знанието за обществените различия и толерантността на заобикалящата го среда се въртеше в главата му и го изяждаше.

Въпреки вродения проблем, който потискаше възможността да чува, но и да говори, той беше необятно интелигентен човек, почти гений. Не беше самоуверен, а по-скоро – меланхоличен. Мисълта за заобикалящите го „нормални“ и техните недостатъци като завистта например не го напускаше. Сега осъзнаваш колко разсъждаващ и задълбочен в размислите си беше той.

Днес обаче беше един от най-смыслеите дни в живота му. Щеше да срещне нов приятел, но все още не знаеше. Както обикновено в ежедневието си беше на път просто да отиде на училище. И да, както се досещате, този ден щеше да бъде запомнен завинаги – щеше да се въвлече в положение, което изцяло да промени живота му, щеше да го накара да преосмисли битието си, но и постиженията си.

Веднага щом премина прага на класната стая, премести погледа си на новата ученичка. Казваше се Зара – както е и името на сестра му. Ето това му направи добро първо впечатление. Тя също беше доста находчива – друго

общо качество, което го смая. Дори начинът, по който изглеждаше тя, будеше у него възхищение.

Момчето не беше способно да „чуе“ света, но имаше способността да го „усети“, точно както почувства, че момичето, с което току-що се беше запознало, беше най-добрият му приятел – човек, когото никога досега не бе срещало. Такъв тип среща не се наблюдаваше често. Затова мигът щеше да се запамети в съзнанието му. Той беше човек, който обичаше да се изразява и харесваше моментите, които му позволяват да бъде себе си. Зара беше такъв случай – тя притежаваше различни виждания за необикновените, достойни за уважение, като тя дори им се възхищаваше.

На следващия ден нещо необичайно се беше случило. Събуждайки се, той отвори очи и се просълзи. Чу огласящата стаята песен на пойните птици, които сякаш бяха долетели в точния миг. Долетяха и онези възпламенени емоции в сърцето му, които винаги беше чувствал, но те вече се бяха превърнали не в неутешима празнота, а в оптимистична истина. Когато той срещна Зара, не се поколеба и веднага ѝ съобщи радостната вест. Но тя вече знаеше. Та тя превърна невъзможното във възможно. Защо ли – причината е, че тя имаше необикновени сили – такива, каквито помагаша единствено на необикновените хора.

„Момчето без име“ претърпя това, което надали ще се повтори дважд. Сега то е способно да чуе какво светът има да му каже, ала може и да му отговори. Терзанията относно отношенията на околните към него се прекратиха и се замениха с положителни емоции, знаейки, че то ще намери своето място в границите на безграничния свят. Героят ни днес доказва, че никой „странник“ не бива да бъде възприеман така, както не заслужава. Момчето успешно разкри идеята за общуването като „най-голямото богатство“ и постави въпроса за благото, което притежават „нормалните“, но често приемано за даденост. Зара озари нечий свят, сега на ход си ти – може би някой има нужда точно от това!

Послание, запечатано в думи

Илияна Илиева, 11.клас

Много време душата ми беше в клетка, здраво завързана с вериги. Неизказаните думи разяждаха съществуването ми така, както киселина разяжда метал. Чувах, но не исках да слушам... Говорех, но не казвах нищо....Гледах, но не исках да виждам...

Външен вид, придаващ впечатление на стабилност, сигурност и неподчинение. Сърце, функциониращо, за да съществува, но не и да усети емоционален трепет. Очи с блуждаещ поглед в непредсказуемото бъдеще, неочакващи нищо и никого. Душа - бедна чувства.

Това бяха последиците от присъствието ти в живота ми. Ти взе всичко, което ти беше нужно, и в замяна за даденото добро получих неопишуема болка от изречените ти думи. Думи, които ще ехтят в главата ми и дълго време няма да забравя. Дадох всичко, което ми беше по силите и отвъд. Душата ми беше оголена като стъклена къща пред теб. Мачкаше ме без скрупули и съжаление. Унижаваше ме с гордост, изписана на лицето. От страх да не те загубя мълчах...

Присъствието ти ме успокояваше, а отсъствието ти ме паникьосваше. Подкрепата ми беше неизменна част от живота ти. За теб преглътнах гордостта си, а това подхранваше своята.

Да те виждам с момиче, което те прави щастлив, ме съсипваше бавно и мъчително, но отново мълчах... виждах, че си щастлив, а за мен това беше най-важно. Говорейки ми за нея, молейки ме да ѝ избирам подтъръци и обяснявайки ми колко много я обичаш, със всяка изречена дума ти забиваше копие в сърцето ми, толкова много неща исках да кажа, мислейки си, че когато изричам всичко това, нещо ще се промени, но отново мълчах, за да не нарушавам спокойствието и щастието ти.

Пречупваше свободолюбивия ми дух със суровите си критики за външния ми вид, за тялото и интелигентността ми. Не можех да си позволя

да се влюба в друг освен в теб, чрез манипулациите си ме убеждаваше, че не съм достойна за никого и за жалост аз вярвах на тези думи.

Единственото нещо, което ме спаси от абсолютното падение, беше пандемията. Това заключване по домовете и страхът от неизвестното ми помогнаха да осъзная, че когато не контактувам с теб, аз се чувствам добре. Чувствам се свободна като избягало канарче от кафез и съм щастлива без твоето „Добро утро“, без обидите ти и без присъствието ти. Прекратяването на общуването с теб е най-хубавото нещо, което съм предприемала от дълго време насам.

Ти остави следа в живота ми, промени ме и ме научи на нещо много важно - никога да не мълча и да не съм подвласта от думите на никое човешко същество.

Отново

Веселина Райчева, 9.клас

Наведе се над люлката и пое новороденото на ръце. Сините очи, искрящи от силата на новия живот, бяха премрежени от сълзи, а малкото личице – почервеняло. Изведнъж усетило любовта и топлината на родителските ръце, плачът му секна.

Излязоха навън. Снегът беше покрил земята чак до колене, а въздухът бе толкова студен, че едва ставаше за дишане. Но усмивката на петгодишното дете бе като жив пламък, а дланите, които го държаха тъй здраво, топлеха повече, отколкото хиляди кожи на гърба.

Тръгнаха нанякъде, движейки се в една крачка през топящите се снегове. Вече в подножието на гората, сега високото метър и петдесет дете хукна да тича през съживената от пролетта природа, а човекът, дарил го с живот, продължаваше да върви неотлъчно до него. Детето бягаше между високите дървета, преследваше птиците и се търкаляше в зелената трева, покрита с роса.

Лятната жега ги обгърна изведнъж и сякаш всеки път, щом температурата се повишеше, младият човек все повече се отдалечаваше от онзи зад него, чието лице вече бе набраздено от бръчки, а през някогашните черни коси минаваха и бели. На края на гората ги чакаха морето и есента. Но вече не бяха сами. Някогашното дете сега държеше свое на ръце. А другият, прегърбен, с треперещи ръце и гаснещ поглед, продължаваше да върви все така неотлъчно зад тях, поемайки всяко зло, което летеше към гърбовете им. Порасналото дете се спря и се обърна. Същите сини очи, премрежени от сълзи, но този път не защото е сам, а защото ще остане сам.

Една последна усмивка, една последна сълза, едни последни думи. Двете ръце за последно го обгърнаха, две устни за последно целунаха челото и очите. Шарените листа, сякаш падащи от небето, се превърнаха в снежинки и секунда по-късно снегът бе покрил земята чак до колене.

Излязоха от гората. Отново бяха двама. Колко беше красиво морето през зимата.

И всичко се повтори отново, отново и отново.

ОБИЩУ-между нас-ВАНЕТО

Хаотичната симетрия в мислите на едно дете от новия свят

Екатерина Кисова, 11.клас

Човекът е всестранно същество, животно от по-висш свят, научено да се приспособява, а най-лошото може би - умеещо да свиква с всичко. Голотата в човешките отношения има специфична роля, но не говорим за голота на тялото, а *голота* в отношенията - на прямота и искреност. Хората се обличат със *сто ката дрехи* и всеки един носи неусетно по три маски в чантата си за всеки човек, случай или ситуация. Свалянето на маските, показването на истинското аз, съблича хората и ги оставя само по души. Големи, раними и истински души, но комплексът за самосъхранение работи с пълни сили и никой не се оставя *обезоръжен, гол* и открит, а покрива себе си... с маска.

Забравят се ценностите, забравят се нормалните взаимоотношения между хората. Красота е да видиш човек да ти се усмихне, без да го познаваш. Впечатяваме се от любезност, добро отношение и топли чувства. Топлината, която идва от сърцата. Изстудени сме като във фризер сякаш от меланхолия, предателства, нещастие и оставяме трудностите да ни погълнат. Недопустимо е човек да се покаже слаб. Много по-лесно е да сложиш една фалшива усмивка, отколкото да обясняваш защо си тъжен. Обвивките, с които сами се обвиваме ни предпазват, но и от това имаме нужда. Да се защитиш тогава, когато трябва, и сетне от най-малкото да рухнеш. Защо? Защото винаги ще има някой, който ще дойде, ще види, че си слаб и ще те уцели в ахилесовата пета.

Човек е добре възпитан тогава, когато знае как да се държи във всяка ситуация. Талант е да изолираш самия себе си от вредната среда. Ние сме биологични видове, силно влияещи се от условията на живот и взаимоотношенията с околните. Изолацията е нож с две остриета - едновременно се чувстваш в безопасност, а в същото време свикнеш ли със самотата и това да си сам срещу всички, трудно ще дойде някой, който да те убеди, че ти е нужен. А животът е потребността да имаме нужда един от друг

в най-хубавия смисъл на думата. Симбиоза, която трудно се постига. Не сме животни, по-лошо - имаме способността да говорим, да изменяме и украсяваме чувствата си с думи, вероятно така губим *чистотата си*, някак импулсивното. Не сме животни, изпитваме необходимостта да говорим, да ни говорят... страх ни е от самотата и тишината, губим се в тях. Остава ни прекалено много време за мислене и премисляне на целия ни живот и забравяме да го живеем. Прекарваме дни, чудейки се кой как ни е наранил, а не прощаваме, не намираме положителното в болката, мъдростта в нея. Защото да простиш, означава да забравиш, а болката намалява, когато разбереш смисъла ѝ.

Хората сме *бързаци*. Предпочитаме да бързаме, да изпускате малките моменти, но да пробваме всичко - живот за мига. Така и става... накрая е само миг, кратък спомен и малка следа, в която хората са сами. Защо сами ли? Индивидуализъм, инат и егоизъм. Трите болни места на човешкото същество - желанието да изпъкне, това да го направи сам и желанието по пътя си да бъде винаги пръв, но дали това не е проблемът? Имаме способността да говорим, да разбираме, но не и да общуваме. Да говориш и чуваш са сетива, а да общуваш е умение. Да говори може всеки, красиви думи има много, да слуша може всеки - оратори много, но за общуването трябва съвместимост. Тя се изразява в любовта между хората. Онази любов, която изчезва, избледнява и се похабява като ръцете ни, потъркани в един литър дезинфектант. Крием ръцете си в ръкавици от страх, крием усмивките си с маски от страх, крием с ръка мястото до нас от страх... спряхме да общуваме от страх... Докога ще сме така и как да върнем предишната топлина? Толкова свикнахме, че сега, когато всичко привидно се връща към *нормалното*, ни е толкова чуждо и пак се примиряваме с мисълта, че ... *и това ще мине*. Да, ще мине, но и ние ще отминем и нас времето ще прикани в неспирната въртележка и ще станем история. Една история за изкривената нормалност.

Живеем илюзорно с мисълта, че сме добре и всичко е наред, но дълбоко усещаме нередно случващите се промени. Промени, на които сами се оставяме, тихо и безразлично се отказваме от самите нас и най-вече от другите. Най-вече защото сме зависими от хората. Не сме създадени да живеем сами и никога няма да бъдем. *Човекът е стихия* от емоции - слънце грее от усмивки, огън пали сърцата ни, вятър ни отнася към мечтите и сълзите ни, които изкарват всяко чувство навън, за да настъпи хармония в нас. Всеки може да съблече дрехите, но малко хора могат да свалят просто ей така маските, предразсъдаците и най-трудното - да излекуват болките на

душата. Доверие никому, вярата и моралът се изпаряват бързо като огън във фламбиран тиган. Превръщаме живота в съществуване и чакаме някой да ни впечатли. Играем високоплатени постановки в красив театър. Сядаме на първия ред, плащаме с най-скъпото и се губим там някъде, между антракта и следващата сцена. Така ще е - ще дойде ли време да хвърлим скъпите костюми или просто ще сменим изкуството? Какво ще е другият път - бал с маски или балет на Чайковски? Накрая и актьори няма да останат. Ще дойде умората и това ще ни омръзне, но няма да дадем вид, ще бъдем горди като Дарси - желязно лице и хаос в главата. Може би, седейки в театъра, забравихме, че ние също сме актьори и наша е главната роля, но не в театъра... Излязохме на сцената на най-великия спектакъл – живота, но ... забравихме репликите. Притеснихме се, скрихме се, разстроихме се, а защо просто не импровизирахме... Не си помогнахме заедно - човек на човека. Не всеки избяга нанякъде, скри се и реши, че ще се справи сам...

Истината е, че не можем сами. Модерното общество, в което живеем, ни даде много и провокира у човека желание за живот, съпроводено с желание за почивка. От кое се нуждае повече? Простият отговор всеки го знае - от двете. Осъзнахме, че всичко трае само миг, който можем да прекараме онлайн. Започнахме да си спомняме за преживяното не от истории, а от снимки в социалните мрежи, усетихме липсата да общуваме и вече видеоразговор не стига. Тогава се осъзнавахме - когато казвахме СТОП. Най-ценното се преплиташе между пръстите ни, които пишат съобщения, пръсти, които играха важната роля - спасителите на общуването.

Пътят към завръщането ще бъде дълъг, но накрая ни стига това - **човек с човека да се среща, и човек човека да чува. И да се усмихват!**
(Станислав Стратиев)

Човекът е всестранно същество, животно от по-висш свят, научено да преживява, успява и продължава...

Мълчание

Илияна Илиева, 11.клас

Мълчанието - ... дар или наказание?

Знаем ли кога да замълчим?!

А можем ли да замълчим?!

Когато сме млади, не знаем какво е това мълчание. Действаме и говорим емоционално. Не можем да сдържим и малкото емоция, която се е образувала в нас. Но дали в действителност трябва да говорим? Дълги години мълчах, чакайки търпеливо момента, в който трябва да кажа нещо. Гледайки и наблюдавайки поведението на хората, осъзнах, че сме готови да кажем всичко само и само да се харесаме на публиката. Жадувайки за чуждото и въобще не важно мнение, забравяме да активираме мозъчната си дейност. Но в случаите, които просто не знаем какво да кажем или направим, тогава устата замлъква и чака онзи тихия човека в края на масата да даде тежкото си мнение и да вземе решение, защото всичките изговорени думи вече нямат никакво значение.

Ще ви поставя в следната ситуация: Пиете си спокойно кафе на пейката пред блока и чувате викове. Мъж и жена се карат на улицата. Първоначално не обръщате внимание. Все пак се случват такива неща. В даден момент чувате, че мъжкият глас започва твърде много да доминира със заплахи и закани за бой. Вие продължавате да не обръщате внимание. Но идва моментът, в който разбирате, че той я е ударил. Виковете и караниците продължават. Какво правите? Предполагам продължавате да отпивате от топлото кафе с мисълта, че някой друг ще направи нещо. Знаете, че трябва да позвъните на полицията и да съобщите за този инцидент, но няма да го направите защото сте по-притеснени за последиците за самите вас. По-късно вечерта чувате по новините за домашно насилие, същото това насилие, на което вие станяхте свидетел, за съжаление, завършило с фатален край. А само ако не бяхте толкова егоистични и бяхте позвънели на 112, можеше да не се стига дотук.

Себичността и безсловесността водят до тежки последици. Не правим компромиси. Не си помагаме. Не можем да се почувстваме истински щастливи, защото сме твърде заети със себе си и с това да завиждаме на

другите около нас. Тишината ще ни срине. Любовта ще ни ослепи. Състраданието ще изчезне. Лъжите ще ни принудят да станем отмъстителни. Ще остане само лошото. Суетата ще ни направи шизофреници, защото няма да бъдем себе си, а ще се преструваме на някого, когото не сме, ще сменяме самоличности, докато не намерим правилната, но дали наистина е правилната или просто се успокояваме, защото си създаваме илюзия, че обществото ни приема такива. Това е примерът, който даваме на децата си. Казват, че децата са ангели – пратеници, за да внесат щастие в семейството, в което са избрали да отидат. Единственото, което искат в замяна за дареното щастие от тях, е любов. Но ние не можем да им я дадем, защото злото е превзело всички нас. Няма спасение от него. Светът е станал още по-лош.

Трудно понасям неправдата над човешкия вид. Постоянното натрапване на външен вид, а не на човешката същност промени много от нас. Изключително ми е мъчно да гледам детски очи, жадуващи за родителско внимание. Необходимостта на децата да проведат обикновен разговор с родителите си става все по-голяма. Липсата на родителско присъствие се отразява изключително лошо на подрастващите. По време на израстването им, те постепенно ще се превърнат в безхарактерни същества, желаещи само материални блага без нужда от комуникация. Трудно ще се радват на малките неща. Гневът и омразата ще надделеят и няма да могат да усетят чувства като добрина, топлина или любов.

Аз самата изпитва затруднения с намирането добрия лъч светлина. Не виждам добро в нищо и никого. Политиката се влошава. Заплащането намалява. Цените на жизненонеобходимите стоки се покачват. Почвите стават трудно обработваеми заради убиващите я заводи. Атмосферният въздух е в критично състояние. Водните басейни са пълни с нефт и отпадъци от бита. Животните страдат от човешките дейности.

Пандемията до момента уби 3.07 милиона души. Млади, стари, болни, здрави, жени, деца, мъже. Вирусът не подбира това дали си умен, глупав, лош, добър, богат или беден и единственото, което прави, е да съществува. Опитва се да оцелее и да създаде поколението си, както всички нас. Замисляли ли сте се дали има разлика между нас и корона вируса. Вирусът убива, за да съществува, нима ние не правим това. Убиваме, за да оцеляваме - ние и децата ни. В гените ни е записано да защитаваме потомството си. Вирусът се грижи за съществуването си успешно, оставяйки след себе си планини от трупове. Проблемът идва, защото неговите опити за съществуване рефлектират върху нашето желание за живот. Но освен лошата страна на съществуването му, не можем да видим положителната -

и тя е поставянето на граници. Поставянето на ограничения доведе до повишаване на раждаемостта. А дали не е спасил и човешки животи?! Например от трафик на хора. Момичета и момчета, подвластни на опознаването на нощния живот в дискотеките под влиянието на алкохол и наркотици, ставащи перфектната жертва за трафиканти, но и не само за тях. Среднощ няма прибиращи се момичета по тихите градски улички, които стават жертва на изнасилвания, обири или гаври. Среднощ няма групи момчета, чакащи да се сбият с момчета от други групи. Боевете им могат да бъдат с фатален край. Населението разбра, че по време на карантина най-доброто и единствено нещо, което може да направи, е да открие нови неща за себе си. Необичайни хобита или просто да правиш това, което те кара да се чувстваш добре.

Вирусът ни научи и на много ценни уроци. Истински да видим хората, които обичаме. Да обърнем внимание на семейството, защото един ден сме тук, а утре вече може да ни няма. Хората, които загубихме през пандемията, винаги ще останат в сърцата ни. Хората, които помагаша на болните от тази болест и загубиха живота си, правейки това, никога няма да бъдат забравени. Хората, които омаловажиха вируса, показвайки го демонстративно с неносене на маски и неспазване на дистанция, също няма да бъдат забравени, защото по тяхна вина загинаха нечий майки, бащи, баби, дядовци, лели, чичовци, приятели и деца. Цял живот ще носят на плещитети вината за нечия смърт.

Най-накрая усетихме самотата, гледайки безпомощно спускащите се ковчези в тихата почва. Усетихме болката, която причинява загубата на хора, които сме очаквали да бъдат завинаги в живота ни. Празнотата, която ни изпълва в такива моменти, е пагубна. Рязко в главата ни остават само хубавите моменти с този човек. Кавги и неволи биват забравени в момента, в който ни съобщят за неговата/нейната смърт. Всичко изчезва. Единственото чувство е на голяма празнина в гърдите и болка, примесена с гняв.

Най-накрая започнахме да ценим значимите неща като семейството. Човешкото в нас никога няма да изчезне и единственото, което можем да направим, е да потушаваме огнените стихии, които се вихрят вътре в нас. А това може да се постигне само и единствено ако се научим да общуваме и да си помагаме. Колкото и да е трудно, колкото и да не вярваме, че можем да го направим! В противен случай ще се самодовършим. Тогава няма да има връщане назад. Това ще е краят и на последната капка доброта, съществуваща в човешката душа. За да запазим и малкото добро, където и

да е то, необходимо е да повярваме, че можем да премахнем гнева, злобата и отмъщението от главите си.

Добротата е на изчезване. Но все още имам надежда. Понякога се впечатлявам от добротата на някой и се възмуствам от липсата на такава в други. Но е факт, че някъде там, където най-малко очакваме, ще срещнем нещо добро, което ще промени представите ни за хората. И повярвайте ми всички до един ще срещнем това добро и ще останем приятно изненадани.

Не спирайте да вярвате в хората! Не спирайте да вярвате в доброто!

The greatest wealth is the communication between people

Васил Василев, 8.клас

The communication is the contact that people make to understand each other. But what is wealth? The glossary explains this term as “material goods in large quantities or with high value that someone possesses”. In that case, we mean wealth a value, a grace that a person has, related to his ability given to communicate with other human beings.

Communication between humans differs from that between other living beings in that we have intelligence and the ability to communicate with each other – in every moment, whatever we are, and this is the greatest wealth. Most often we communicate orally, but there are countless other ways, such as writing, virtual, visual. Each of us must feel unique and truly rich in the possession of this gift.

From birth, people are given the right by God to communicate. The baby hears its other speak for the first time, responding with crying. Later in childhood, the child learns to speak correctly without stuttering and gains experience, purely spoken, in communicating with parents, peers, acquaintances and strangers. As an adult, he teaches his children the same thing, they teach their children, and so on. This has been the case since ancient times, it continues to be so, and it will continue to be so. This is passed down from generation to generation, just as material wealth is inherited. Through this value, we can share what we know, what we want, what we can do. The most important thing in speaking is to look into eyes, to maintain a good tone, and calmly, with respect for the person with whom you communicate. Due to the beauty of communication and imagination, politeness, speech is a real wealth in the world.

However, there are people, who are born without the opportunity to learn the skills of oral communication. They are called disabled, mentally retarded, deaf-mute. Here is the place of visual communication, which is most often done with a look. This kind of communication between sentient beings is no less important and

significant than speech. The signs we send with our eyes can be extremely important in meaning. They can show happiness, hatred, love, anger, envy, concern, and much more feeling we are experiencing at the moment. If we want to greet someone on the street, we can do it by raising an eyebrow, a hand, a wink. Often in our daily lives we have to give an answer “without a voice”, for example, nodding – as a sign of agreement, or respectively – shaking his head as a sign of disagreement. If we are ashamed to talk to the person on the other side, we can also afford to practise visual communication. Each of us knows about the power of the “parental gaze” that the parent often directs at the child, so the child immediately understands what he wants to tell him. Another example is the so-called “falling in love at first sight”, which is experienced by many people. It happens when only with the presence of the other person and the direction of the eyes, the two realize that they are in love that they are for each other. Without talking, they say so many things to each other. It is unique, it is real communicative wealth.

Written communication has been a great asset for people since ancient times. Even before the invention of writing, our ancestors found a way to communicate each other. They did this through signs and drawings left on stoned, rocks, sand, trees and more. They sent a message to “carrier pigeons”, placed letters in bottles, thus making contact over long distances. Nowadays, this communication has been replaced by modern letters on a piece of paper, postcards sent to relatives and friends. Even the individual signature with which we fill in important documents and leave, as a sign of consent on our part, is also a type of written communication. All this can be invented and realized only by a rational being, such a human. The privilege of being able to communicate in this way is a real wealth.

We are really lucky to be born in the present and to witness a new kind of communication-virtual, the so-called “communication of the new time”. It is used for long distance communication using the Internet. Very often we humans choose to send e-mails that replace writing of paper letters. This saves time, which is very valuable in today’s fast-paced world. We use social network, through phones, tablets, computers to connect with acquaintances, relatives, classmates, people we haven’t seen in a long time. We make virtual contacts, exchange photos and celebrate holidays. Virtual communication can be practiced not only with written messages, but also with voice. The diversity of this type of communication makes it not only the most desirable nowadays, but also the thing without which we humans cannot imagine life. Like in general, virtual communication is a very important part of modern times and can be linked to the richness of communication.

All human beings, regardless of gender, race ethnicity, or language, are alike in the ability God has given us to communicate. Having this value makes us really lucky and is an important part of our lives. In order to live fully and in harmony with others, we must constantly cultivate this gift. How our lives will go depends on the way we communicate with the people around us. The choice is entirely ours.

Да оставим следа след себе си

Даяна Парталска, 12.клас

Дали всеки от нас поне веднъж се е замислял колко преходно е всичко? Колко е непредсказуем животът? Някой гарантира ли ни следващите няколко минути живот?

Ние вечно бързаме, бързаме, бързаме - стремим се да планираме бъдещото си пътуваме, утрешния работен ден, разходката в парка, разговорът, който ни предстои ... И изведнъж осъзнаваме, че животът е преходен – всичко,което ни е давало сигурност и уют изчезва. Остава споменът за хубовото, което сме преживели, остава тъгата – по онова, което сме могли да изживеем, а не сме.

Животът е една броеница от събития, които чакат своето време, случват се и преминават. Ден след ден броеницата се удължава. Напредва и нашият живот. Според Сенека „И животът като баснята се цени не по дължината си, а по съдържанието.“ Не се измерва с броя на вдишванията, а с онези - спираци мига моменти - като разходката сред природата, когато затаяваме дъх пред истинската непреходна красота.

Когато се смеем от сърце със семейството си, в същия този момент осъзнаваме ли какви късметлии сме, че имаме близки, които обичаме и които ни обичат? Когато се усмихваме, плачем, мечтаем, но от сърце, осъзнаваме ли колко е хубав и истински животът ни?

Според популярния съвременен писател Паулу Коелю много хора се отказват да живеят, защото ежедневно се отегчават, не плачат, а просто стоят в очакване да мине времето. Тези хора не приемат предизвикателствата на живота и животът не им отправя предизвикателства. Каквото ѝ да ни предложи днешният ден, ние сме длъжни да го приемем: да се борим - ако трябва, да плачем – ако е наложително, да се радваме – ако има причина, да „катерим планините“ – ако искаме да успеем.

Мислейки за миналото, съжалявайки за изгубеното, страхувайки се от онова, което ще ни донесе бъдещето, ние често пропускаме да изживеем своето настояще. А без настояще – няма бъдеще. Затова в книгата на нашия живот трябва да затваряме страниците на миналото и да разръщаме смело тези на настоящето, за да напишем бъдещето.

Не трябва да живеем в очакване на петъка, на ваканцията, на голямата любов, а да съпреживяваме всеки миг, който ни поднася настоящият ден. И не трябва да се страхуваме от загубата и разочарованието, нито да мислим постоянно за момента, в който всичко ще приключи, а да изживяваме пълноценно всичко около себе си, приемайки го като дар от съдбата. Животът е щедър господар на дните ни, стига да съумеем да оценим и най-незначителното преживяване.

Да живеем така, че да оставим следи след себе си ...